

~~P. O. hung.~~
~~129.~~

P. M. K. I.

293.

Tejjes.

OSZK

Nemzeti Széchenyi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

PARIS.

Es Görög Ilona Histo-
RIAIA, KIMIA T. VEGRE
AZ EGÉS TROYAI BIRODALOM

elvése, Priamus Király megöletetéc, és az erős
Hector le vágatéc. Mindeneknec példayúl,
mikövetkezéc az Paraznaság-
ból, ki adator.

OVIDIVS.

*Crescit amor pressis, ubi par fortuna duorum est,
In causam damni perstat uterq; sui.
Fabula narratur toto notissima caelo,
Mulciberis capti Marisq; Venusq; dolis.*

1597.

Est mic

Hei f. r. K. r. s.

ZOLOK az Serelem dolgáról néktec,
Est tüzénec nagy langhyáról beféllec,
Kit hogy meg érczétéc titeket kérlec,
Réghi időt dolgot ieletenc, hidgyétéc.

Ouidius írya Parisnac dolgát,
Mint meg czalta az Görög lép llonát,
Kért el vesztette egész Országát,
Az Görögök így rontották el Troyát.

Paris az Priamusnac fia vala,
Kiül mikor az Annya terhes vala,
Almában az Affony est látta vala,
Hogy egy langozo őstget szült volna.

Ez lön az Bölczeknec erről értelme,
Hogy az Affony az mely gyermeket szűlne,
Országának veszedelmére lenne,
Troya bírodalma az miat veszne.

Hagyà Király hogy az Fiát meg ölnéc,
Mihelt ez Világra az születetnéc,
De az Annya nagy ockal czelekedéc,
Mert az gyermek tölle meg őrtztetéc.

Adà gyermekét Affony Pástoroknac,
Az hegyeken őriző juházoknac,
Hogy neuelnéc az gyermeket tartanác,
De meg hagyà hogy ők est el titkolnác

Paris immár hogy hűst Estendős volna,
Peleus Király Görög Országban vala,
Feleségül Thestít el vőtte vala,
Vendégfegben sokakat el hitt vala.

Köztök három Isten Affony ott vala,
Az egyiknek neue szép Iuno vala,
Az maliknac Pallas Minerua vala,
Serelemnec affonya Venus vala.

Eryx Isten affony vgy boffonkodéc,
Hogy lakodalomban el nem hívátéc,
Azért ezen oly igen gondolkodéc,
Hogy boffuyát álhalla igyekodéc.

Hamar egy arany Almát szépét szerzé,
Kire oly bőrtüket szépen mettzette,
Az ki leg seb köftetec, efel vegye,
Kit az Menyegzős nép közzé vettete.

Három Isten affony Almát meg látá,
Iuno sebnec magát alitrya vala,
Az Alma dué Minerua kiálta,
Venus sebnec ezeknél magát mondgya.

Alma miat lakodalom meg bomléc,
Eryx affontól háboru szerzetéc,
Affonyoc közt egyenetlenség eséc,
Iupiter nec hamar hirre adatéc.

Hamar azért Iupiterhez menénec,
Hogy Iupitertől meg itiltetné nec,
Az kit mondana ő közzálec sebnec,
Az többi az Almát annac enged nec.

De Iupiter hamar rea gondola,
Egyiknek is véteni nem akará,
Parist azért önekic meg mutata,
Követtségül Neptunust vellec ada.

Paris egy Barlangban alusic vala,
Ida Hauasánac oldalán vala,
Neptunus álmában meg íclent vala,
Iupiter akarattyát érti vala.

Felserkene Paris álma halada,

Isten

Isten aßfonyoc femélyet meg látác,
Az miért ióttenecc aßt ő meg monda,
Azért aßfonyoknac lón ily válaßoc.
Igaz ítleteret en tũ köztetec,
Semmiképpen addíglan nem tehetec,
Hanem mezítelen le vetkezzetec,
Hogy nyíluán meg láttáßlec tũ femélyetec.

Iollehet fęgyenlic, de engedénec,
Az Almaért mindent meg kęlérténec,
Azért ők hamar el le vetkezénec,
Eggyen eggyen eleiben menénec.

Iuno elől az Barlangban be mene,
Az Paríßnac ily nagy dolgot ígíre,
Ha őnéki fępßégét meg ítilne,
Hogy mindennél őtet kazdagbà tenne.
Mongyad Paríß hogy ezeknél fęb vagyoc,
Ez Világi kęnczter mind néked adoc,
Gazdagßágot en neked sokat adoc,
Ez Világi jókat mindent mutatoc.

Paríß erre csak keueßet felele,
Hogy ki menne, az Pallast be küldene,
Azért Pallas hogy eleiben mene,
Minerua ennél nagyobbbat ígíre.

Mongyad Paríß hogy ezeknél fęb vagyoc,
Hatalmat en neked oly nagyot adoc,
Erőßéget és vítéßséget adoc,
Mind ez Világongyőzedelmet adoc.

Paríß erre csak keueßet felele,
Hogy ki menne, és Venußt be küldene,
Azért Venus teßét hogy meg fęmlele,
Paríß fęuében hozzà fel geryede.

Mongyad Paríß hogy ezeknél fęb vagyoc,
Sép házastársot en tenéked adoc,

Látod szépségemet az mint én vagyoc,
Nálamnál sokkal sebb leßen kit adoc.

Ez Világon hidgyed hogy sebb nem leßen,
Annál, az ki társod teneked leßen,
En nálemnélis afe hidgyed sebb leßen,
Enone feleduen te nálad leßen.

Ez Enone ő Felesége vala,
Ki az hegyen Nymphák közt lakic vala,
De hogy Venus testet meg látta vala,
Enonet míngyárt el feleítette vala.

Geryedez erőssen Paris sűűében,
Nem tud mit művelni nagy örömében,
Az Almát azért kéré ő kezében,
Ada Venusnac ő nagy örültében.

Ily válast tőn az Isten affonyoknac,
Mennyetec el, Almát adám Venusnac,
Mert iől látám szépségét szép affonnac,
Azért fogallyatoc tő az Venusnac.

Az két Isten affony igen haraguéc,
Iuno Iupíternec panaszkodéc,
Felesége vagyoc az Iupíternec,
Es hugais vagyoc az nagy Isten nec.

Semmi böczületem nem lőn előttec,
De meg állom már bossumat ő raytoc,
Soha éppen nem marad ő Országoc,
Nem sokára meg romol szép Troyáyoc.

Iupiter ötet nagy szép főual kéri,
Ne budosnéc bánkodnéc azon inti,
Minden segítséget ígíré neki,
Hogy bossumát nem sokára be tölti.

SECUNDA PARS.

Paris Venus Affont forgalmaztattya,
 Gyakran fogadást semére hánya,
 Mit fogadot hogy öneki meg adna,
 Az szép semélt öneki meg mutatna.

Venusnac erre oly nagy gondgya vala,
 Mint nagy fogadást ő meg álhassa,
 Síles ez Világot be írta vala,
 Ilonánál sebbet nem látot vala.

Ez Ilona egy Király tárfa vala,
 Menelaus Vránac neue vala,
 Görögök közt az eggyic Király vala,
 Az Országac felet ő bírya vala.

Soc fántalan kénceze Királynac vala,
 Gazdaglággal ő bővelkedie vala,
 Országában békeségben él vala,
 Törvényében népet meg tarttya vala.

Felesége az Királynac szép vala,
 Ennec neue az szép Ilona vala,
 Tindaris Királynac Leánya vala,
 Ennec mássa az országban nem vala.

Gyenge teste, termeti Ilonának,
 Szép ket fieme fekete az affonnac,
 Sömöldeke fekete homlokának,
 Ortzaia kereded pirosnac vadrac,

Füle kiczin és szép kerekded vala,
 Homlokában ehrec meg lárznac vala,
 Az vér szép ehreken szépen foly vala,
 Fel ment homloka nagy szép ékes vala.

Sáya kiczin, ayaka piros vala,
 Keskeny dereka, közép szerű vala,
 Arany Binű szép hosszú haya vala,
 Magassága szép közép szerű vala,

Foga fájában nem rutt, ritka vala,
Karya, keze oly nagy szép gyenge vala,
Seme és ayaka mosolyog vala,
Edes és bölcz beféd ő nálla vala.

Ruhája testéhez czínálua vala,
Soc szépséggel ékesitetet vala,
Minden öltözetit tündöklie vala,
Tekinteti nagy kedues kegyes vala.

lő erkölcsben ötet neveltéc vala,
Semmi vétek benne nem látzic vala,
Kinec ez világban mássa nem vala,
Sépségét mind ez Világ czudállyá vala.

Sokfor szép Ilonát kéretie vala,
Ezeren egyfer hozza mennec vala,
Soc Vr. fiac, Király. fiac látyác vala,
Sépsége miat geryedeznec vala.

Végre adac Menelaus Királynac,
Ki nem igen tettzéc szép Ilonánac,
Mert termete nem szép vala Királynac,
Ki lön gonofára szép Ilonánac.

Venus Isten asszony Paríft solíta,
Sép Ilonat őneki meg mutata,
Az modgyára ötet rea taníta,
Mint hozza ferhessen igen oktata.

París Peloponnesusban késkéle,
Hamarfoggal Hayokon el erede,
Menelaussal esmeretet ferze,
Erős barátságot az kettő köte.

Vagyon erre Parísnac oly nagy gondgya,
Mint szép Ilonát seméuel láthassa,
De első vitta néki nem folgála,
Másod vittal París megént indula.

Nagy soc drága ayándékokat ferze,

Kiket

Kiket az Hayokban Paris be ſerze,
Ísmet az Tengeren ő el erede,
Menelaus házához hogy be ere.

Czudálkozik Menelaus hogy láta,
Paris gyakor iőuélét ő gondollya,
Nagy iő akaratnac Kíraly alíttya,
Ayándéket Paris neki mutata.

Ayándéka Parisnac nagy ſép vala,
Ilonanac mást külön hozot vala,
Ki ő nállóc oly igen kedues vala,
Ayándéc ſépfégét czudállyá vala.

Véli Kíraly eſt nagy atyaſuſágnac,
Azért egymás közt erős hitet adnac,
Hogy ők hóltag egymáſnac ſolgálnának,
Erős hitet mind ketten fogadának.

Itt meg lőn iő ſerenczéye Parisnac,
Mert lőn címeretiben llonának,
Ki nagy hálát adá az ſép Venusnac,
De lásd hamar álnokſágát Parisnac.

Czudálkozik llonanac termetén,
Geryedez erőſſen az ő ſépfégén,
Nem kel ſem enni ſem innya rá nézuén,
Czak rea ſemlel egymás mellet őluen.

Poharáual ſép llonát kínállya,
Magát néki minden ſóban ayánlya,
Eſt llona immár iől láttya vala,
Paris ſerelmét czak czudállyá vala.

Czuda nagy ſerelme geryed Parisnac,
Sép llonát keuánnya őmagának,
Gyakorta ínt ſeméuel llonának,
Kít llona nem íelent ő Vránac,

Paris dolgán oly igen czudálkozik,
Czelekedetén igen álmelkodíc,

De földében nagy fokot gondolkodíc,
Mellette el Parísnac, szépen nyugósic.

Az egy vtiál velle nem tractálhata,
Paris Ilonával ott nem folhata,
Hanem titkon levelet neki íra,
Mely leuelnec az summája így vala.

Téged köffönt az Priamusnac fia,
Lidiabeli gyenge szép Ilona,
Leuelnec válaßát sem várhattya,
Czak temagad szerelmét oohaytta.

Mit folhatoc, akar mint en tagadgyam,
Szerelmemnec tűzét miért titkolnám,
Hogy ha láttad, miattad meg fíratam,
Magam te éretted halni boczáttam.

Ha aßt keuánod hogy néked meg vallyam,
Az szerelmet hogy én el ne tagadgyam,
Mert az tűzét már el nem titkolhatom,
Szerelmemet így el nem fedezhetem.

Szerelmedben szép Ilona gyötrettem,
Eyel nappal miattad geryedezem,
Vgyan égh bennem hozzád en szerelmem,
Ki miat nekem immár el kel vesnem.

Ne véllyed Ilona hogy enmagamtól,
Legyen az szerelem buyafogomtól,
Auagy hegyában valo gondolattól,
Mert ez adatot nekem szép Venustól.

Mikor Anyám en velem terhes vala,
Alma miat Anyám ölni akara,
De Anyám engem egy juhásznac adá,
Az hegyekben titkon el fel tartara.

Az hegyekben Neptunus hozzám idue,
Három liten aßony hozzám el idue,
Iupiter faúával engemet inte,

Hogy

Hogy töllem ezec közt itílet lenne.

Sokat ezek nékem ígírnec vala,
Nállam azok nem sokat érnec vala,
De szép Venus hogy téged ígirt vala,
Azért sebnec Venuust ítiltem vala.

Azonközben szép Troyában be menéc,
Attyám, Anyám eleiben hogy íutéc,
Igaz íegyekből ísmeretem íléc,
Mínt Kírály ííánac íííteííleg íadatéc.

Nagy írómben íléc íaitam az Troya,
Soc szép íeány nékem íruendez vala,
De hogy íépségedet íhallottam vala,
Czak egyedűl nekem íe íelleí vala.

Sőt mégí mikor en ígyamban íaluttam,
Czak íe íeled íép ílona íalmottam,
Hogy ía íeííe íétedben en így íoltam,
Vallyon íít íépségedet íogy íáttam.

Azért íoha íöbbet én íe íűrhetéc,
Íanem íoc íayókat íamar íerzetéc,
Az Tengeren íamar íozzíd íeredéc,
Íozzíd íogy Tengeren íóni íakarnéc.

Attyám, Anyám, íengemet ííltíac vala,
Hogy íe íe índulnéc így íéríec vala,
Egy íép íugom kí az íassandra vala,
Íonda íe íégy, íe íűzet íoz íe íííía.

Íbban íekem íízony ígazat íonda,
Íert íépséged íűze íár íelem vala,
Ímmár az íerelem íennem ígh vala,
Hogy íép íemélyeden íeryedeí vala.

Ííkor íázatokíoz en íertem íolna,
Ío íeduel írad íe íogadot íolna,
Íínden íazdagíagát íutogat vala,
Kí en íekem íemííre íe íel vala.

Vala nékem csak erre keuanfágom,
Semélyedet látni igen keuanom,
Mert vagyon nékem ily gazdag Orfágom,
Mint Vradnac, vagyon iob bírodalmom.

Sínedet szépségedet hogy meg látám,
En fáuemben mingyárt el álmodám,
Sépségeden igen meg czodálkozám,
Hasonlot mert soha hozzád nem láttam.

Mind hamis vólt az kic felőlled bóltac,
Termetedet az kic nekem mondottac,
Mert soha igazán meg nem mondhattac,
Sépségedet soha meg nem írhattac.

Az Venusnac szép testét hogy meg látám,
Mindeneknél sebnecc en ást alítám,
Azért akkor őtet sebnecc itilém,
Az előt szépségedet hogy nem láttam.

Hogyha veled akkor ott vóltál vólna,
En az Almát neked itiltem vólna,
Venus ott csak heában fárat vólna,
Mint az többi vressen el ment vólna.

Mert felőlled foc híreket hallottam,
Kit enmagam semeimmel meg láttam,
Siebbet te semélyednél nem találтам,
Az mint en est szép Venustol hallottam.

Az ítétkban en örömeft ott vólnéc,
Mezítelen kit tã Spartaban testec,
De ha én ott ilyen semélc láthatnéc,
Hay ennekem, fáuem serént örülnéc.

Halálomat hídgyed inkább nem fánám,
Mínecc elötte te tölled meg válnám,
Ha fínte semélyedet víssa adnám,
Előfer testeddel szépen vígadnám.

Vagy az hogy ente veled el alunnám,

Es szép ortzádat így meg czokolgatnám,
Hazaffágnac örömet meg mutatnám,
Sépségedért halálomat nem bánám.

Adgyad szerelmében magad Parísnac,
Ne mongy ellent az ő akarattyánac,
Hidgyed nem léss gonofára magadnac,
Hitit is meg állja szép Ilonanac,

Tudod érted mindent hátra vetettem,
Vitézseget, soc kénczet, en nem vőttem,
Az Venust cseted sebnecc itúltam,
Kérlec azért immár engedgy énnékem.

Azt se véllyed hogy hituán helyre visílec,
Sép Troyában nagy soc szépségeg lesílec,
Menyec és Leányoc nagy fokban lesílec,
Soc vitézlő férfiac velűnc lesílec.

Akkor el felejtkezel te házadról,
Görögec költ az te laktad földedről,
Te Atyádról, Anyádról, Nemzetidről,
Mindennemű házad ékeffégeről.

Nemzetimetis vallom ilyen nagynac,
Földemetis mondom ilyen sirosnac,
Az minemű vagyon Menelausnac,
Semmiben nem álítom őtet iobnac.

Magamatis mondom olyan embernecc,
Mint te Vrad álítom iob vitéznec,
Kit csak hagyom meg itilnetec nekílec,
Ha igazán tñ minket meg itúltac.

Csak aít bánom szerelmem szép Ilona,
Hogy ily semélt rút Menelaus bírya,
Eyel nappal te vagy neki ágyassa,
Az rút ember az szép testet rutította.

Oh mely nehéz hidgyed bizony énnékem,
Hogy te veled eggyűt ísom és eísem,

De nem szabad nekém veled fekünnem,
Igy ostromoz az en nagy keuanfágom.

Eft bizonynyal hidgyed nekem halálom,
Mikor Vrad ölelget en előttem,
Te penig nagy bosszút tevesz en raitam,
Mikor Vradat czokalod előttem.

Ackor keferítőd én vigh sűuemet,
El fordítom onnat én semeimet,
Foházkodás körül fog mind engemet,
Meg háborította az én vigh keduetem.

Látod szerelmem, foházkodásomat,
Neha mosolygod titkon bánatomat,
Miért gyótród ezzel én vigh voltomat,
Ilona ne örögbíjz nagy kénomat.

Gyakran így ködöttem keuanfágomat
Borral enyhíteni buyafágomat,
De eggyic tűz gerjesztette másikat,
Ecképpen kénzottam csak en magamat.

Immár afit sem tudom hogy mit miuellyec,
Mert szerelmed miat igen geryedec,
Mellyet neha örömeft el titkolnéc,
Hogy ha sűuemben el czendefűthetnéc.

Akar en mit álllyac ha te íol tudod,
Szerelmemnec tűzét te nyilván tudod,
Keferues bánatímot mind íól látod,
Sep Ilona sűuemet háborítod.

Sokfor másnac szerelméről álllottam,
De csak rollad ackor en gondolkottam,
Sokforis résege töttem enmagam,
Hogy bízásban keuanfágom mondhasfam.

Az Aetranac, az te ío fogaidnac
Clymenenec az te ío tanáczoznac,
Te házodban valo hű daikaidnac,

Gyakorta foltam rollad én azoknac.

Emlekeztem az en keuanfigomrol,
Hozzád valo el tirkolt szerelmemről,
Kiktől nem lőt iő válaſom ſemmiről,
Nem félſé ſolnia Paris azokról.

Vayha fegyuerrel te hozzád ſerhetnéc,
Bizony érted mindent meg kéſertenéc,
Nagy ſoc kénczet érted nem kéméllenéc,
Munkát ſáratſigot mind el ſenvednéc.

Immáron ha te érted ennyit túrtam,
Czak azon kérlec enged meg énnékem,
Lábaidon lehélſen en két kezem,
Legyen benned en nagy gyönyörűſégem.

Eſt magamban ſintem el tőkéllettem,
Hogy házomhoz ſoha nem leſt térélſem,
Ha it léſen is nekem temetſégem,
Sépféged nélkül nem akaroc lennem.

Sokat ſolnéc beſéllenéc teneked,
Hogy ha lehetnéc czak egyűt te veled,
Kérlec te ágyadra az Pariit vegyed,
Meg ne várd kérlec iob leſen néked.

Talám ſégyenled eſt meg kéſertened,
Auagy nem mired te eſt meg miúelned,
Kit az Venus néked hagyot miúelned,
Ne ſely ſemmit Venus meg örűz téged.

Tudod az Iſtenec eſt mind örűlic,
Ez ſele czalárdſigot mint ſeretíc,
Iupitertől is az gyakran meg eſic,
Szerelmeért hogy más képben változic.

Hogy Venusnac hamis ne legyen ſaua,
Az mint nekem ő igíreti tarttya,
Engedgy keuanſígomnac ſép llona,
Igy lehetz Venusnac kedues leánya,

Nám

Nám iő modod vagyon most neked abban,
Hogy te Vrad most ninczen hon házadban,
Kí meg hatta néked eſt el mentében,
Hogy gazdálkodgyál Paríſnac kedueſen.

Soha nem vőlt el mentében iőb modgya,
Mint most hogy engem helyyében ít hagyta,
Nem tudodé Vrad mít paranczola,
Légy engedelmes annac az mít hagyta.

Czudálkozom te rayrad fűp llona,
Nem fog rayrad Vrad paranczolattya,
Sem nem indit vődönec állapattya,
Mindent miuelhetűnc, most vagyon módgya.

Aſt bánom mert csak egyedűl hogy fekfűel,
Gazda nélkül őzuegy ágyban győtrődel,
Időt mulatz heyában az fűp teltel,
Czak egyedűl fekfűel az hoſſu éyel.

Enis en ágyamban egyedűl hálóc,
Serelem miat oly nagy tűzben vagyoc,
Azért teneked iő tanácſot adoc,
Ne múllyanac heyában az iő időc.

Hályunc eggyűt az egy ágyra fekedgyűnc,
Ackor leſen nekűnc nagy vígallágunc,
Keduesb leſen az napnál az mi éyűnc,
Ott be telic minden iő kiuanſágunc.

Ackor neked llona kedues leſec,
Mindeneknél en nagy ſerelmesb leſec,
Hogyha hozzám időnél egyedűl leſec,
En magam ha mondod agyadra megyec.

Meg nem mondhatom mint leſű aſſonſágban,
Ha velem el időű az kazdag Troyában,
Te leſ or fűp Kírályné aſſonſágban,
Nagy ſokan leſnec neked vduarlásban.

Attól ſe fűly hogy hadat inditnának,

Az Görögök erted fel támadnának,
Mert több vitézi vadnac Asianac,
Kic az Görögöknek ellene álnac.

Menelaus sem job vitéz nálamnál,
Hector Bátyám pedig job en nálamnál,
Ki foc vitézeknek mert ellene ál,
Sántalan vitézt az Troyában látnál.

Ezis néked dicziretedre leßen,
Kiből mind öröcké nagy hired leßen,
Ha ez Világ érted mind hadban megyen,
Soc vérontás te szépségedért leßen.

Azért szép Ilona intlec régedet,
Fogad meg kérlec az en befédemet,
Ne foicz meg bennem az en szerelmemet,
Ne vond meg töllem az te seméllyedet.

Sies hamar fel késkülni nagy szépen,
Minden gazdagságod te veled legyen,
Te semélyed az en Hayómban úgyen,
Velem egyetemben immár indullyon.

TERTIA PARS.

Meg felel Lidiabeli Ilona Parisnac.

Immár értem Paris te Leueledet,
El áltatta szép főd gyenge sduemet,
Arra engedtelte már en elmémet,
Leuel íráfra bírta en kezemet.

Nem tűrhetem Paris hogy en ne írncé,
Mert az nekem dicziretnec tettzenéc,
Hogy keuanfágodnac ebből engednéc,
Egy néhány sroual azért válast tennéc.

Honnan legyen neked te merészseged,
Hogy sorgalmaztatni sduemet méred,

Vendég leuén erre magadat vetted,
Gazdád Felelőjét már hitegeted.

Az ió gazdaságnac ő bent kötelét,
Meg nem gondolod az ő erős frigyét,
Meg rontottad az ő nagy erősségét,
Hitegeted ió Gazdád Felelőjét.

Azért budoslé te az Tengeren,
Azért forgattálé soc szerenczéken,
Altal ióuén nagy soc Nemzetsegeken,
Igy ióuél mi Házunkban nagy keduessen.

Ezé az ió baratságnac iutalma,
Kit én Vram te hozzád nem mutata,
Mely szép főual ióuél az mi házunkban,
Ellensége vagyé auagy baráttya.

De had iáryon immár az en panaszom,
Nem tisztességes vgy tettzic mint lárom,
De bár ségyen legyen az én mondásom,
Czak tisztességem helyén maradhasson,

De én az mint meg ítiltem magamban,
Hozzád hayloc az én akaratomban,
Az mint immár meg esmertem magamban,
Gonosz nem lesz, hozzám gondolatomban.

Iollehet szépségem nec nagy az híre,
De semélyem nec helyén tisztessége,
Paraznának nem volram en közölsé,
Telstem még senkinek nem volt engedue.

Ast ezud ilom hogy te akaratomat,
Erre birhattad mostan te magadat,
Be tölteni az te keuanfogodat,
Velem akarod öletni magadat.

Talam Theseusról vóttél te példát,
Auagy példayáról vóttél biztatást,
Ne völd hogy be töltette akarattyát,

Czak

Czak hejában művelte nagy munkáját.

Hidgyed hogy czak hejában volt munkája,
Mert nem volt semmi haszna az kapásba,
Czak hogy egyfő kétő meg szokola,
De fűzelegem tölle meg marada.

Astis Theseus igen meg bánta vala,
Hogy engem akkor el ragadot vala,
Mert keuanfaga néki nem lőt vala,
De tistán engem haza adot vala.

París látom az te ackaratodat,
Theseus helyében mutatod magadat,
Eímerem néked minden fándékodat,
Nem alázom az te vitéz voltodat.

Meg sem haragfom París semélyedre,
Mert ki haraghatic feretdyére,
Hogy ha bizhatnám az te ferelmedben,
Ha mást nem gondolnál az te fűuedben.

Sép seméllyec gyakorta meg czalatnac,
Hogy iffiaknac ferelmében ők bíznac,
Hogy hífnec hítek nec és fűp fűauoknac,
Kí miat ők neha fűgyent vallanac.

Sokfor erről is igen gondolkottam,
Hogy fűc ember nec ily befűédét hallom,
Iffiac befűédét nem igaznac hallom,
Kí minekűnc fogadnac, mástól hallom.

Noha bátor eűt mindenec befűéllyec,
Hogy keűs iám bor Affűony találtatnéc,
De az en neuem eűzel dűczirtessűc,
Tistátalanfűg rűlla ne mondasűc.

Aűt vélűdű hogy én is olyan vagyoe,
Mint en Anyám, ottan hamar engedec,
Anyám vétűkűt én nem mondom nagy bűnnec,
Iupiter czalárdűgaűrt miűrt fűólnéc.

Semmi czalardságot én nem mondhatoc,
Sem semmi okot annac nem mondhatoc,
Hogy ha tudván én te fődra meg hayloc
Kiért emberek közt bídalmost valloc.

Az Anyámnac vétkénec nagy oka vólt,
Mert Iupitertől ő meg czalatot vólt,
Madar képbén Iupiter őltözet vólt,
Ecképpen ő velle közösfedet vólt.

Azért erről te semmi példát ne végy,
Kiuel az en Vramnac hamissat tégy,
Hanem hű baráttya en Vramnac légy,
Velem egygűt mi házunknál iámbor légy.

Az minemű Nemzetnec magad mondod,
Enis vagyoc ollyan nemzet iól tudod,
Azzal magad elöttem magasztalod,
Hogy Troyánac Királyságát te bírod.

Semmi haszon néked ást beféllened,
Az hól soc ayándekodat ígíred,
Mert nincz helye nállam bátor meg hídigyed,
Hogy ha nem kedues les az te semélyed.

Mert Isten ástfont is te meg czalhatnál,
Az soc kénczel te hozzád meg haythatnál,
Mely en nállam hídigyed keueset használ,
Ha lépsege semélyednec nem használ.

De ha mind ezeket en hátra vetem,
Auagy tisztán en meg őrzem életem,
Semmi ayándekodat el nem vessem,
Inkáb az te semélyedet keduelem.

Mert az foknál nagyobnac tettzie nekem,
Hogy soc fíratlást nem fínsí érettem,
Illyen nagy te nállad az en ferelmem,
Kít meg elmert benned az en két semem.

Ástis látom az ástalnál mit miuels,

Mikor

Mikor velem az ételkor eggyütt vlt,
Miképpen czalárd szeméiddel intet,
Minden főkat intéseddel meg iegyet.
Intésed közt neha nagyot suhaytas,
Kíuel engem soc gondolatra haytas,
Neha pohár borokat nékem nyuitas,
Minden képpen engem igen czalogatz.

Az mely pohár bort kezemben adtz vala,
Mely felől ittam, te meg nézed vala,
Azon ayakat sádiban veszed vala,
Az mely az en sámban az előt vala.

Sokfor vyad intéset meg érttettem,
Akaratodat iól ešemben vöttem,
Sömdöldeked intéset el titkoltam,
Kiket vigh sáueemben mind be iegyzettem.

Ezen azért én oly igen rettentem,
Hogy Vram meg ne látna igen féltem,
Ki miat ortzámban meg veresettem,
Semeimmel az földre alá néztem.

Ezért meg háborottam en magamban,
Gyakran montam az en busulásomban,
Nám nincz semmi szeméremfeg Parisban,
De lám mind igazat montam en abban.

Az aštalra lám mind kettönknec neuér,
Fel irtad vala kettönknec serelmét,
Kíuel ielentetted serelmed tűzét,
Paris sčp llona seret tégedet.

Ešt en mint ha vgy el nem hittem volna,
En semeimmel te rád intec vala,
Kit az előt nem igen értec vala,
Miképpen szeméuel ember int vala.

Iay énnékem immár aštis iól tudom,
Az intéssel mit akarnac iól látom,

Sólni immár ígyis meg kel tanólnom,
Akaratomat intéssel mutatnom.

Ha én az tíftelességet nem gondolnám,
Efféle hízelkedésed hogy látám,
Gyenge sánuem te hozzád meghaytanám,
Keuanfágodra én magamat adnám.

Mert az te fépséged nekem vgy tettzic,
Igazar mondoc hogy fépnec láttatic,
Nincz oly Leány kitől nem ferettetic,
Te elötted ferelmedben meg tettzic.

De inkább hogy békével maradhaszunc,
Hogy mi tíftrán vétec nélkül élhesszunc,
Ségyenség ne találtafféc mi raitunc,
Ektelen ne legyen az mi ferelműnc,

OVIDIVS.

*Disce meo exemplo firmosius posse cavere,
Est virtus, placitis abstinuisse bonis.*

Tanóld meg e fűspelda legyen neked,
Hogy nem kel így az szép semélt feretned,
Vay ki nagy dicziret ez, bár meg hidgyed,
Efféle ferelmes ióktól el lenned.

Temagad tudod hogy fántalan íffiac,
Az mit keuanf régtől fogva keuanfatac,
Sép llona ferelmét ohaytottac,
Már iob ferenczéye léssen Parífnac.

Nem hogy iob ferenczés volnál azoknál,
Hanem hogy vakmerőbb vagy mind azoknál,
Imè semmi semérmet nem gondolnál,
Czak te keuanfágodnac helt találnál.

Vay ha akkor házunkhoz időttél vólna,
Paris seméllyedet láthattam vólna,

Ezer Leány kérő mikor kért vala,
Egyfersmind házunknál mikor be álla.

Az én Vram est nekem meg boczálla,
De azok köft csak te kellettél volna,
Sép Ilona Paris tiéd löt volna,
Hogyha téged akkor láttalac volna.

Késén iartál meg hidgyed Paris nekem,
Mert Menelaus erte búzelegem,
Feleségül immár Vram bír engem,
Az reménleg meg czal téged afit vélem.

Afit sem mondom Paris hogy nem keuánnám,
Feleségül Troyában veled laknám,
Ha Menelaustól en meg válhatnám,
Akaratom ferént veled nyughatnám.

Azért kérlec Paris én nagy ferelmem,
Ne hitegesd be féddel haylo búuem,
Ne árthasson ferelmed kérlec nekem,
Hogy tistán maradgyon az én életem.

Hadgy békét nekem az én ferenczémben,
Kit az lstenec attác iö keduekben,
Had éllyec tistán tellyes életemben,
Ne öruendez az mi fégyenségünkben.

Hogyha Venus neked engem meg igirt,
Affonyoc köft igaz itiletédért,
Alig hihetem hogy csak est keduedért,
Költetted ferelmed be töltéséért.

Nagy dolognac est Venus hoz álitom,
Hogy előtred én igen diczirtettem,
Tölle hogy neked ayándékoztattam,
Est én csak nagy czalárdsignac gondolom.

Meg elégedet az én szép semellyem,
Hogy az emberektől így diczirtettem,

Az

Az Venusnac czalárdfágát esmerem,
Kitől neked diczirtetet fēpsegem,

De engedec azért ez dicziretnec,
Miért főlnéc az ellen kit keuánnéc,
Te reádís semmit nem nehezelnéc,
Hogyha az te hírednec én hihetnéc.

Tudod az ferelemnec az ő módgyát,
Mentőlaz febb, nehezben adgya magát,
Annál inkább meg állya fogadálát,
Semmiben meg nem másollya ő fauát.

Ez follehet igen nagy őrdm nekem,
Hogy az Venustól én így diczirtettem,
Neked méltó iuralma hogy én lőttem,
Te nállad ilyen kedues en semélljem.

Sem Pallasnac igiretid nem nézted,
Sem Iunonac ayándékát nem vőtted,
Ezeknél mind nagyobnac bőczölleted,
Sép Ilonát ilyen igen ferezted.

Czak én lőttem néked fēp tífteffeged,
Czak én voltam te feyedelmellēged,
Mí volnéc ha nem fereznélec téged,
Ki ezeket értem hátra veretted.

Hidgyed hogy oly kemény főud nem volnéc,
Hogy illyent Paris főből nem fereznéc,
De mí haſon hogy en ezért fáradnéc,
Az kit vélném enyimé nem tehetnéc.

Paris hidgyed igen tudatlan vagyoc,
Effele czalárdfágot en nem tudoc,
Soha íámbor ferhat meg nem czaloc,
Ebből lstenec lefnec bizonsfagoc.

Az iráſtis en czak mostan tanoltam,
De bódognac fēp Affonyokat vallom,
Kic okofoc az ferelemen, aſt mondom,

Mert

Mert szerelemnec módgyát még nem tudom.

Mert még hogy ez félében nem forgottam,
Szerlemnec tűzében hogy nem voltam,
Ebben módot soha én nem találtam,
Akaratom iő vton íárt ást tudom.

Ióllehet én talám néked engednéc,
Hogyha főktől én immáron nem félné,
Mert vgy tettze immár az én sememnec,
Hogy mindenec mostis csak reánc néznec.

Eft nem oknélkül gondolom meghidgyed,
Hogyha Etrátul te iól meg kérdezed,
Az kösség róllunc mit fől meg értheted,
Kérlec téged titkold eft az mint lehet.

Serelmedet kérlec hogy el titkollyad,
De ne hadgyad azért akaratodat,
Nyiluin serelmedet meg tartoztassad,
Az mint tölled lehet meg zabolózzad.

Ne gondold hogy szabadságodra legyen,
Te keuanfágodnac hogy helye legyen,
En Vram táuol léte hasnot nyeryen,
Mert vtánna tudgyad hír hamar megyen.

Ióllehet tanáczt töllem ő kérde,
Hogyha mostan ő az vtra el menne,
Kínecczak ást mondám, hogy bár el menne,
Czak hogy az vtt késésére ne lenne.

Nagy örömmel engem meg czokolgata,
Házából ecképpen el ki indula,
Nekem azért szép ő paranczola,
Házát, marhayát mind én reám bíza.

Legyen gondod szép llona házunkra,
Gondod legyen minden egyéb marhánkra,
Az Parífra serelmes barátinkra,
Reád bíztam őt mint attyámfiára.

Mikor búczút Vram így vőn én tőllem,
Aligh tűrhetém hogy est nem neuettem,
Semmi válaß nem lőn egyéb én tőllem,
Vram erre gondom léßen énnékem.

Noha azért most Vram táuoly vagyon,
Ne gondold aßt akaratom meg állyon,
Mert Vramnac erre gonógya nagy vagyon,
Hogy engem mindenektől meg őrizzen.

An nescis, longas regibus esse manus

Nem tudodé Paris Királyoc kezét,
Nem tudodé hatalmát és ereyét,
Kiuel meg rongállya nagy ellenfegét,
Ha táuol vagyonis meg őrizi népét.

Nehéz nekem én szépségem nec híre,
Mert hogy minden ember aßt vgy dicsírte,
Annál inkább szépségemet ő felti,
Minden ellenkező dologtól felti.

Nékem azért mit egyebec szeretnec,
Az szépséget kie mindenec keduelnec,
Kit felöllem mindenec közt hirdetnec,
Abbol nekem keduet hídigyed nem téfnec.

Ne czudálljad hogy ő hon nem léttében,
Hagyot egyyűt mind ketten egyetemben,
Azért bizic én lámbor életemben,
Mert mind eddig tartottam magam ebben.

Szép semélllyemet czalárdíggól felti,
Lámbor életemet Vram meg hífi,
Io életem őtet bátorà tessi,
Noha szépségem őtet retteteti.

De ő maga hagyà hogy ne mulassam,
Az alkolmas időt h irta ne hadgyam,
Hogy te veled Paris én nyáyaskodgyam,
En Vram helyyében te vgy légy gazdám.

Ióllehet akarnám, de én nem mérém,
Akaratodra magam nem vehetem,
Gondolatban kétségben vagyok sűnem,
Nem tudoc immár érted mit művelnem.

Az én feryem mostan hogy táuol vagyok,
Teis egyedűl fekszel te ágyadon,
Keuánfogod néked csak reám vagyok,
Sépségemre minden sándékokd vagyok.

Illyen hofsu éyel egy házban vagyunc,
Nyáyas befédekettis beszélhetunc,
Kiuel ió időket mind el mulatunc,
Oh ennékem, nem lehet ebben módunc.

Bár el vesszecha néked nem engednéc,
Mert sűnem akarati erre íntnec,
De nem értem hogy ennyi gondoc esnec,
Soc rettegésed már kőrdűl vőttenec.

Minden semérmemet már hátra hadnám,
Az mit tanácsul adtz hátra sem hánnám,
De est bizonynyal erőssen keuánnám,
Hogy erőuel tölled erre hayiatnám.

Kedues lehetz sokszor sűp seméllyeknec,
Sokkal keduesb gyakorta sűp sűzeknec,
Kic erőuel íffiaktól senuettetnec,
Paris aít művelnéd már bódog volnéc.

De megis erre íntlec most tégedet,
Olczuc el most az meg geryedet tűzet,
Hadgyuc hátra mostani sűretetet,
Ne sűllyanac ezzel soc népec minket.

Estis vélem, idueuénne sűrelme,
Nem mind bizonyos az ő igirete,
Ki mentől inkább engemet sűltene,
Annál inkább nékem ő nem hihetne.

Ebből sem hihetec Paris tenéked,

D ij

Hogy

Hogy te elhattad hites Feleséged,
Sép Enonet ki vólt néked hiteded,
Soc estendeig ez vólt Feleséged.

Nám temagad sem tagadod hogy vgy vólt,
Mert nékem is erre hidgyed gandom vólt,
Dolgaiddat nyiluan én ki tuttam vólt,
Sokat felölled én gondolkottam vólt.

Ved efsedben hogy soha meg nem álhatz,
Az serelemben végig nem maradhatz,
Engemet te ezekben meg nem tarthatz,
Az miket most nékem hitedre fogatz.

Mi örömnünknek iauát fel vtadban,
Tudom el feleyted egy busúltodban,
Ezért vagyoc én fántalan soc gondban,
Ha hisec én az te fogadásodban.

Engedgyeké most te igiretednec,
Engedgyeké te kegyes befsédednec,
Az Troyában hogyha veled el mennyec,
Paris, hogyha te Feleséged legyec.

Nem vtálom semélyemnek fepségét,
Hogy el feleyczem az őtiffességét,
Meg kissebitemém ió hírét neuét,
Ha Parisnac fogadnam ő intéset.

De mit fólna én felöllem az Sparta,
Mit mondana én róllam az Asia,
Egész Görög Ország mind fidalalmazna,
Az Troya látna, ottan mit mondana.

Mit fólna Priamus te édes Atyád,
Priamus felesége az te Anyád,
Soc attyad hiai fólínac te rád,
Az Dardanus v nokait rontanad.

Te magadis tudom kétféges lennél,
Az vtán te nékem bizuást nem hinnél,

Mert

Mert mindentől te engemet félténél,
Valamely vendéget házadban hínál.

Astól tudom Paris meg fidalmaznál,
Valamikor reám meg haragunnál,
Haragodban Paraznának mondanál,
Semmi fogadásodnac nem állanál.

Akarok oka lenni gonoszágomnac,
Feddőye lennél ostán dolgaimnac,
Ellenkezőye vagy tisztaságomnac,
Igy iárnék hogyha engednéc Parisnac.

Bátor inkább keuánnám hogy el vesznéc,
Az föld mélysegétől el nyelettetném,
Hogy nem mint ilyen fidalmat vallanéc,
Ily tisztelet lenne en semélyemnac.

De maga gyönyörkedem én ezekben,
Paris tölled meg ígirt szép kéczekben,
Az Troyának Fegyedelemsegében,
Fogadásod ha be tölred ezekben.

Tudom drága ruhákban öltetsetem,
Biborban Bársonba be fedetsetem,
Lessen nekem régen soc gyűtet kéczem,
Ígiretnec soc ayándéket vessem.

Meg boczássad im meg vallom bűnemet,
Semmiúé bűczállem ígiretedet,
Czak keduelem Paris te seméllyedet,
De nem örömeft hagyom elföldemet.

Gyakran vagyon az én gondolatímban,
Paris ha megyec veled Phrygiában,
Ha történic hogy essem háboruban,
Ki álllyon értem akkor nyauallyámban.

Holot lesson Attyám és az en Anyám,
Hól lessnec atyamfiai vagy Bátyaím,
Kic háboruban tekintenénec reám,

Az hól pedig vitézséged beálléd,
Nem mutattya sem képed, sem termeted,
Sokkal külömbézet attól te fíned,
Az mint immár megítéltelec teged.

Gyenge tested en méltobnac ismerem,
Serelemhez sokkal iobnac itilem,
Hadakozásra hasznosnac nem velem,
Ha igazat ismerne az én fímem.

Bella gerant fortes, tu Pari semper ama.

Erős vitézec had hadakozzanac,
Vitézségben had magasztaltassanac,
Paris rólad egyebet ne álllyanac,
Efed, elméd, szerelmen forgassanac.

Az mely Hector Battyádat te diczired,
Aft kéryed hogy viaskodgyéc éretted,
Vagyon néked illendő vitézséged,
Az szeretet inkább illik tenéked.

Intésdnec hogy ha engedni mérnéc,
Igy te szépségeddel én együtt élnéc,
Mellyet soc szép leányoc szerethetnéc,
Kiknec effec volna Parist keduelnéc.

Azért immár ne talám hátra vetem,
Seméremségemet mind elfeledem,
Es magamat te kezekben engedem,
Időuel kezekben adom szép kezem.

Mire pedig intesi hogy titkon álllyunc,
Hogy mi csak ketten egymással beálllyunc,
Az mit akaft tudua vagyon mi nállunc,
Sép beálllyunc nincz el titkolua nállunc.

De ne lies el menni, ha akarod,
Hogy tellyes legyen az te akaratod,
Talám nem lesi hegyában te írásod,
Ha egy keüessé vtadat hálafrod.

Ez leuélben titkást nagy szerelmemnek,
Paris írtam akarattját sűdmemnek,
Ebből érted keuanlágát keduemnek,
Tuttára léfien értelmem eűednek.

Egyéb dologról ízenec Eíratól,
Clymenetől az en ío tanáczoimtól,
Kiket en házamban tartoc hű társul,
Mínd az kettőt tartom bízodalmasul.

QVARTA & VLTIMA PARS.

IM értítec az Parífnac Levelét,
Sép Ilonanac is válaű tételét,
Mint czala meg Gazdaia Feleűegét,
Nem nézē gazdasígnac erűs frigyét.

Régen az gazdasígnac nagy kűtele,
Vala Pogán nép kűzt oly nagy ereye,
Kít ha kűzzűlec valaki meg űegne,
Semmi nemzetűeg kűzt volna bűczűye.

De az Paris imē eűt hátra vetē,
Menelaus barátűgát nem nézē,
Sép Ilonát tűlle el hitegetē,
El lopà házától Troyában víűē.

Nagy űoc űóual mínd őtet meg kerűle,
Ayándéckal, űép beűéddel eűt űerzē,
Az mínt tarttya czalogato leuele,
Kí lűn rűmlűűlára nekie vėgre.

lűllehet nagy űockűűg űép Ilona,
Az Paris keuanlűgára nem hayla,
De űoc hamis beűédeckel meg czala,
Keuanlűgára űép Ilonát hayta.

Két vėn Aűűony kűc tanáczi valánac,
Gonduűfelűű az űép Ilonanac,

Paríűtől

Paristól meg ay ándékosítának,
Hogy ő kevénságira így haylának.
Sép Ilona befédeknek engedé,
Azért hamarlaggal ő fel kétfőle,
Az Paris Hayoyában el be üle,
Soc kénczéuel Troya felé erede.

Menelaus vagy on gazdag Onessusban,
Nem tud semmit hogy eset czalárdságban,
Bízic Ilonának iámborlágában,
Egy foglgya találá ő vtában.

Monda, Vram nem mondhatoc örömet,
Te házadnál az mi most othon eset,
Mert Paris el vitte Feleségedet,
Kiuel mind el vitte nagy soc kénczedet.

Menelaus iyettében el eséc,
Io louáról az földre artzúl eséc,
Az kitől fő az nap nem adattatéc,
Bánat miat ez Királyon történéc.

Az nap vtán neki ese meg iöue,
Minden felé az Vraknac izene,
Görög Országban nagy gyűlést tétete,
Mind az Vraknac ez lön végezése.

Köueteket Görögöc válastának,
Priamus Királyhoz ök boczatának,
Adnác meg szép Ilonát Menelausnac,
Ne szenvednéc gonofságát Parisnac.

Ielen valának immár az Köuetec,
Egész Görög Országból fő emberek,
Nestor, Vlysses, io eses emberek,
Velec Menelaus együt menénec.

Az Troyában mikoron be iutának,
Eleiben menénec Priamusnac,
Az Parisra oly igen panasztának,

E

Mint

Mint meg fogte frigyét az gazdaságnac,
 Tudod Priamus Király Országunknac,
 Nagy erős frigyét mi gazdaságinknac,
 Kit mindenec igazán megtartanac,
 Minden Nemzetsegec háuen megtarttyác.
 Aztis tudod az szép Görög Országban,
 Menelaus Király egy tartományban,
 Kiuel Paris volt erős barátságban,
 Most meg fogte frigyét Görög Országban.
 Mert ha gonosz ő benne láttzot vólna,
 Mikor Oneslusba Király ment vólna,
 Reà az ő házát nem bízta vólna,
 Feleségére gondot viselt vólna.
 De ő bízot Király fia hitiben,
 Az gazdaságnac erős kötölében,
 Az Parisnac iámbor embersegében,
 Nem vélte hogy csalárdtság légyen ebben.
 Azért mind feyenként tégedet kérnec,
 Az Görögöc tenéked könyörögnec,
 Paris miatígy ne kissebűllyenec,
 Hogy te veled nagy békéuel éllyenec.
 Adasd meg Parissal az szép Ilonát,
 Mind el fenuedí ily nagy bosszúságot,
 Ne indicz fel Görögök nec Országát,
 Hogy raytad ki ne tölczéc bosszuyokat.
 Király hamar tanáczít be híuata,
 Rendel őket erössen meg kérdezé,
 Szép Ilonát hogyha visssa küldené,
 Menelaus Feleségét meg adná.
 Bölcz férfiac kösftéc mind aít végezéc,
 Hogy Királynac Ilona meg adatné,
 Azért Paris töllec meg dorgáltatéc,
 Meg adni szép Ilonát meg hagyatéc,

De Paris ezzel semmit nem gondola,
Mínd ellenec szép Ilonát meg tarta,
Követeknek nagy bosszúságot főla,
Mit nem nézne, őket mind le vágatna.

Az Követec ot mind tudománt tőnec,
Meg ielentéc lstenne emberénec,
Priamus Királynac így izenénec,
Hogy Troyára nem sockára későlnénec.

Szép Ilona oly nagy siralmat tarta,
Hogy ő régi Vrat ablakról lártya,
Menelaust erdőssén mutogattya,
Régi dolgát már erdőssén sirattya.

Az Parisnac estt mongya nagy sirtában,
Job volt volna hogy én az föld gyomrában,
El süllyettem volna azon orában,
Mikor el indultam én az Troyában.

Nám átkozot volt az átkozot ora,
Mikor Anyám engem Világra hoza,
Hogy grettem ily nagy háboru forga,
Atkozot volt mely nap engem fogada.

Kérlec Iupiter hamar végy ki engem,
Ne győtdőryed immár így gyenge főuem,
Ne kínozd már meg keseredet lelkem,
Legyen elég immár az én életem.

Atkozot légy Paris te dolgaiddban,
Ki így idűél az én Vram házában,
Kínece bizot nagy hű barátságában,
Atkozot légy minden te vtaiddban.

Rollam tanólllyatoc tő szép Affonyoc,
Példát vegyetec szép Menyec, Leányoc,
Erre legyen forgalmatos gondotoc,
Hogy fő hírben nevben meg maradgyatoc.

Isfiac beűédénec soha ne hidgyetec,

E ij

Hogy

Hogy helyén maradgyon szép tífteffegtec,
Mert fidalom léken mind az tő életec,
Hogy ha iffiac miat meg feplőffettec.

Imértitec tudom hogy hallottátoc,
Sépfegem nec hírét tő mind tudtátoc,
Ez Világban mindenűt kiáltátoc,
Ninczen Ilonanál febb aſt montátoc.

Az én sépfegem mi csak addiglan vólt,
Migh az arulo ſauát nem hittem vólt,
En Vramat hátra nem vetettem vólt,
París ſauánac migh nem engettem vólt.

Azért intlec szép ſeméllyec tőteket,
Magatokat erőſſen őrizzétec,
Kit liſten ád Házastárlúl tinéktec,
Megláſſátoc hogy csakazzaltűryetec.

Ne nézzétec más ember kazdagſágát,
Ne nézzétec sépfegét és rutſágát,
Tíftaſágban tarczátoc az ő ágyát,
Meg ne rutticzátoc ő iámbor házát,

Sép Ilona nagy erőſſen ſir vala,
París néki nagy szép ſóual ſól vala,
Aſt czudáalom ſerelmem szép Ilona,
Nám nincz ſáued nec ſemmi bátorſága.

Az Kőuetec Orſágokban menénec,
Kőuetſéget Kírálynac meg beſélléc,
Ki lőn ellenec vitéz Gőrdögek nec,
Azért nagy Haddal hamar kéſſülénec.

Agamemnon Kírály ő vélec vala,
Kit Orſágul Kírálya tőttéc vala,
Ez ő vélec az Hadban el ment vala,
Tíz eſtendeig Troyát vittác vala.

Semmiképpen Troyánac nem ártánac,
Végre okoſſágor ők gondolánac,

Egy fa Louat nagy hamar faragának,
Abban soc Fegyueresec be állának,
Ielentéc Görögec Troyát hogy el hattác,
Mert az viadalt ők immár el vntác,
Azért az Louat az Táborban hagyác,
Eyel Troya alól el indulának.

Reggel Troyából táborban vtenec,
Az Táborban ot semmit nem lelénec,
Az Louat hogy látác igen örülénec,
Kít Troyában nagy hamar be viúénec.
De az Kapun ők be nem viheténec,
Az kő falban sokat ők le törénec,
Eyel Görögec az Lóból ki iđuénec,
Troya kapui le erefieténec.

Troyabeliec vígan laknac vala,
Eyel nappal valának tobzodásba,
Hogy Hadtól már meg menekettek volna,
Más felől ellenszeg vissza tért vala.

Sietseggel Várafra rohanának,
Mind Várban, Várasban ot be vtenec,
Az résege népet Troyában le vágác,
Priamus Király házában iutánac.

Priamus Király meg iyedet vala,
Az Templomban mint vén ember ment vala,
Az Oltárnac faruát ő tarttya vala,
Hogy ot meg maradhath aszt véli vala.

Neptolomeus Achilles fia vala,
Kít más neuén Pirrusnachinac vala,
Attya halalát igen bánnya vala,
Azért mikor Priamust látta volna.

Az vén embert mingyárt östöken kapá,
Fegyuerével az ő feyét el vágá,
Mind fiait leányit kontzra hányá,

E tñ

Hector

Hektor Feleségét magának hagyá.

Igy lön meg romlósá az szép Troyának,
Es pusztasága lön Tartományának,
Lön iutalma Paris czalárdságának,
Es romlósá lön ő Birodalmának.

Attyátis az nagy Isten így meg veré,
Minden nemzetsegit semmiue tévé,
Az Paráznašgot el nem űenuedé,
Mert az hamis hitért Parist meg veré.

Példa lehet az Paris mindeneknek,
Példa llona tñnéktec szép űűzec,
Hogy iffiak űauoknac ők ne hidgyenec,
Kiben gyakorta czalárdšagoc elnec.

Tarczátoc magatokat tiűtalšgban,
Es éllyetec tiűtán tñ életekben,
Ne forgodgyatoc az űeslet erkőlczben,
Minden reménšegtec legyen Istenben.

Ez dolgokat deakból ki fordíta,
Maga gondolattýában ezt ki íra,
Neuét ez énekben ő meg nem íra,
Ez éneket barattyának ayánla.

Irna vala ennyi tñ Eűtendőben,
Chriűtus űűletéűe vñ ezerben,
Eot űázban és az hetuen Eűtendőben,
Híres Leua Város kerűletiben.

VEGE.

707.

177
Volcani a. ert
ad mea
Sip gheza Bgithona
se in tyeu kisse nifoh
vulcan

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

